

[Hendriksen.]

Virksomhed, erkendte, at hans Forslag kun fik den foreliggende Skikkelse, fordi Kommissionens Opgave var begrænset til Forslag af den Art, som Hr. Jensen-Sønderup havde fremsat. Og ved den paagældende Lejlighed erklærede Direktør Jensen-Sønderup, at en videre Behandling af Problemet maatte ske paa Grundlag af det af Dr. phil. N. R. Jørgensen udarbejdede Forslag, der faldt udenfor Kommissionens Rammer.

Jeg har med disse Ord gjort Rede for mit Syn paa Systemet med den lige store Præmie, som jeg indrømmer er et Fremskridt i Relation til den nugældende Ordning, men som jeg ikke mener er det rigtige, og som efter mit Skøn ikke vil løse Spørgsmaalet til Bunds.

Til dem af Folkeforsikringstankens Tilhængere, der mener, at Lovforslagene er fremkommet for sent, vil jeg sluttelig sige, at jeg vel erkender, at det havde været langt lettere og langt billigere for Samfundet som Helhed, hvis Folkepensioneringstanken var blevet ført ud i Livet for en Menneskealder siden — men det nytter jo nu en Gang ikke at græde over den spildte Mælk. Og jeg vil bestemt fastholde, at Øjeblikket ikke er forpasset, selv om Gennemførelsen af Lovforslagene nu selvfølgelig vil betyde større Udgifter i Overgangsaaene og i det hele ikke vil have saa lette Vilkaar at virke under, som hvis Tanken var blevet realiseret paa et tidligere Tidspunkt. Det er min absolutte Opfattelse, at vi særdeles vel kan gennemføre Folkeforsikringstanken, hvis vi vil, og jeg er lige saa overbevist om, at dette vil være til den største Fordel for Samfundet som Helhed, for alle Samfundsklasser. Jeg vil derfor haabe, at de mange, som vel er Tilhængere af Folkepensioneringstanken, men som mener, at Tidspunktet til Gennemførelse af en virkelig dybtgaaende Folkeforsikring er forpasset, og som muligvis blandt andet derfor er stemt for det lige store Præmiesystem, maa kunne revidere deres Anskuelse saaledes, at vi kan naa til den bedst mulige Løsning af hele det her omhandlede saare vigtige Spørgsmaal.

Fra andre Sider, hvor man ogsaa er Tilhænger af Folkeforsikringen, har man givet Udtryk for Betænkelse i Anledning af, at Lovforslagene blev fremsat nu. De burde vente, har man sagt. Bl. a. har jo den højtærede Indenrigsminister offentligt fremsat denne Paastand; og i denne Forbindelse har den højtærede Minister hævdet, at Befolkningen ikke i den nuværende Erhvervsituation magtede den nye Ordning, og at denne Ordning først efter

30 Aars Forløb vilde medføre Skattelettelse. I den Anledning vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister: Naar det ikke er Tidspunktet nu, hvornaar er det da Tidspunktet? Naar Understøttelsesudgifterne er vokset yderligere? — for de vokser i Realiteten stadig. Eller er det Tidspunktet, naar Befolkningen i endnu højere Grad end nu har mistet Forstaaelsen af det urigtige i det nuværende System? Eller naar den nuværende Ordning bliver uoverkommelig? Livsvilkaarene maa bedre sig, har den højtærede Indenrigsminister sagt, forinden man gennemfører Folkeforsikringstanken. Jeg er bange for, at vi i saa Fald kommer til at vente længe, og jeg frygter for, at vi, hvis vi nu skyder Tanken om at føre Folkeforsikringen ud i Livet fra os og henviser den til Behandling i bedre Tider — i de bedre Tider, som man hunger efter —, saa risikerer man netop det, som nogle Tilhængere af Tanken, som jeg før omtalte, hævder allerede er sket, nemlig at Øjeblikket saa forpasses og forpasses for bestandig. Jeg tror i øvrigt ikke, at de bedre Tider er næreforestaende. Jeg deler ikke de optimistiske Betragtninger, som fra forskellige Sider har gjort sig gældende, selv om jeg vel erkender, at Forholdene nu, alt taget under eet, er bedre, end de var for et eller to Aar siden. Jeg tror, at man skal gennemføre Ordningen netop nu, i de relativt daarligere Tider, saaledes at den kan være i Kraft, naar de bedre Tider sætter ind. Og jeg tror, at Befolkningen fuldt ud magter den nye Ordning, ogsaa i Øjeblikket. Jeg skal i saa Henseende først og fremmest henvise til de statistiske Oplysninger om Indtægtsforøgelsen hos den store Mellemklasse, som jeg før gjorde ærede Medlemmer opmærksom paa. Og jeg vil endvidere til Belysning af Befolkningens nuværende finansielle Evne oplyse, hvad de samlede Sparekassers Indskudskapitaler udgjorde, nemlig i 1917 1 109 Mill. Kr., i 1918 1 253 Mill. Kr., i 1919 1 452 Mill. Kr., i 1920 1 458 Mill. Kr., i 1921 1 517 Mill. Kr., i 1922 1 620 Mill. Kr., i 1923 1 784 Mill. Kr., i 1924 1 822 Mill. Kr., i 1925 1 872 Mill. Kr., i 1926 1 913 Mill. Kr. og endelig i 1927 1 952 Mill. Kr. De danske Livsforsikringselskaber havde i de samme Aar følgende Præmieindtægt: i 1917 36 Mill. Kr., i 1918 45 Mill. Kr., i 1919 47 Mill. Kr., i 1920 53 Mill. Kr., i 1921 55 Mill. Kr., i 1922 56 Mill. Kr., i 1923 58 Mill. Kr., i 1924 58 Mill. Kr., i 1925 57 Mill. Kr. og i 1926 60 Mill. Kr. For 1927 har jeg endnu ingen Oplysning faaet.

Rigtigheden af den anden af den højtærede Indenrigsminister fremsatte Paa-